

Anna Tell

Kde se skrývá pravda

Přeložila Olga Bažantová

DET SANNINGEN DÖLJER

Copyright © Anna Tell, 2023

Poprvé vydalo nakladatelství

Wahlström & Widstrand, Stockholm, Švédsko

Vydáno v českém jazyce po dohodě

s Bonnier Rights, Stockholm, Švédsko

a Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

České vydání © Bourdon, 2025

Překlad © Olga Bažantová, 2024

Obálka © Jiří Dvorský

ISBN: 978-80-7611-271-1

ANNA TELL

KDE SE SKRÝVÁ
PRAVDA

Věnováno Johanovi

Prolog

Červen 1997

Puška ležela podél těla. Hlavu si podložil srolovanou vojenskou vestou a poslouchal, jak na celtu dopadá déšť. Záviděl ostatním, kterým zjevně tenhle nečas ve spánku nebránil. Voják, který měl službu u ohně, opatrně otevřel kamna a přiložil další polínko. Plech rudě žhnul a štěrbínami se dral ven kouř. Venku zaburácel hrom a jeho tělem projelo zachvění.

To bylo blízko.

Baterkou si posvítil na hodinky.

Deset minut do střídání hlídek. Voják u kamen do něj má štouchnout už za pět.

Šedivé vlněné ponožky si natáhl až ke kolenům a nohy strčil do bagančat. Tkaničky pořádně utáhl, zavázal na dvojitý uzel a kovový háček nohavic zahákl za řemínky na botách. Ozvalo se zašustění, jak vytahoval pláštěnku z batohu, a voják na něj kývl, že už je čas.

S puškou v jedné ruce a vestou ve druhé vylezl ze stanu a zhluboka se nadechl. Ten kontrast byl až směšný. V tichu uvnitř stanu se mísily pachy kouře z kamen, zpocených těl a staré celt. V neprostupné venkovní tmě líbezně voněl les, déšť a léto.

Po několika dnech v terénu ho dřela přilba a bolela ramena.

Utáhl si popruhy na vestě, pušku sevřel oběma rukama a vydal se na hlídku. Pod límec uniformy mu zatékaly pramínky vody, až se otrásl.

Oblohu rozčísł blesk a ozářil zem, ze které se během noci stala bažina. Boty mu podkluzovaly a lepily se, když se snažil přidat do kroku a přitom počítal vteřiny.

Raz. Dva. Tři.

Noc přeřalo zadunění hromu. To znamenalo, že tenhle blesk uhořel jen kilometr odsud. Zavřel oči a polkl. Nejradši by se otočil a zalezl zpátky do stanu.

Uchopil zbraň pevněji a zaměřil k obrysu plachty, pod kterou stála strážní hlídka. Kdyby uhodil blesk, bylo tohle koneckonců lepší než být s dvaceti dalšími ve stanu na odhalené mýtině.

Casanova už mu šel naproti, jen unaveně zamumlal, že konečně střídá, a odkráčel ke stanu dřív, než mu stačil cokoli říct.

Zaujal místo na hlídce a přejížděl pohledem mezi stromy, ale déšť mu clonil výhled. Úzká šterková pěšina, ve dne dobře viditelná, vypadala oproti okolí jen jako světlejší pruh. Když se otočil, viděl jen černočerný močál.

Během pár minut se plachta prohýbala a on podle instrukcí z večera nadzvedl vypouklinu tyčí a voda mu stekla k nohám. Schoulil se a posvítil si na hodinky. Ještě padesát minut. Tohle bude bezpochyby ta nejdelší hodina z celého dne, pomyslel si a znovu se zatřásl, když ucítil, jak do sebe boty nasávají vodu jako houba.

Minuty se vlekly a v hlavě mu nepřestávaly vířit myšlenky, jeho protestů si nevšímaly. S každým dalším dnem v něm sílilo přesvědčení, že se na jeho naléhavou žádost vykašlou, že se nic nezmění a všechno půjde do hajzlu.

Ale on se nevzdá. Jiní mu naslouchat budou. A budou jednat, tím si byl jistý.

Déšť slábl. Oblohu ozářil blesk, ale vteřiny ubíhaly, a než se ozval hrom, napočítal až do osmi. To mu dodalo odvahy, zbraň opřel o borovici a dřep si tak, aby měl výhled na celé ležení.

Zmáhala ho únava a víčka mu těžkla. Myslel na to, že cvičení potrvá už jen pár hodin a brzy budou moct výcvikový prostor opustit. Pojedou domů do kasáren v Kristinehamnu. Pak už jim jen velitel zkontroluje vyčištěné zbraně, proběhne nástup na asfaltovém plácku před kasárnami a potom konečně začne víkend.

Vtom zapraskala větev, trhl sebou a upřel zrak do tmy. V mžiku byl zcela bdělý a sevřel v rukou pažbu. Nezaslechl náhodou šepot? Nebo to jen vítr zaskučel ve větvích?

Postavil se zády ke kmeni stromu a pohledem pátral v lese. Oči už přivykly tmě a on se ujišťoval, že ať už je tam cokoliv, on to aspoň uvidí první a získá tak převahu.

Když znovu přejížděl očima po cestě, zahlédl slabý svit, který se pohupoval nahoru a dolů.

Baterka?

Světlo se přiblížilo a křupání těžkých bot na šterku se teď ozývalo pravidelně. Napětí v ramenou povolilo a dech se mu zklidnil. Aspoň že se nikdo nesnaží k němu připlížit.

„Zde major,“ ozval se drsný hlas, když bylo světlo baterky vzdálené asi dvacet metrů.

Co dělá Bojovník venku v tuhle hodinu?

Pohupující se světlo občas dopadlo na majorovu hlavu a do tmy se zaleskl bledý, hrubě tesaný obličej s jízvou. Odpověděl:

„Zde četař.“

„Provádím inspekci ležení,“ řekl major. „Poslední den v terénu jsou všichni unavení a hrozí lajdáctví. Člověk snadno usne, zapomene si výzbroj nebo neplní svůj úkol,“ pokračoval major a stál teď tak blízko, že byla cítit jeho zubní pasta.

„Výzbroj mám kompletní, pane,“ odpověděl a přitom přejel rukou kapsy na zásobníky, aby zkontroloval, že je má zapnuté.

Na tuhle příležitost čekal. Bojovník a on, mezi čtyřma očima. Polkl a odkašlal si, ale major ho předešel:

„Od vás bych nic jiného nečekal, četaři.“

Nebe nad ležením rozčísł blesk a on se neubráníl zachvění.

„Snad se nebojíte špatného počasí?“ ušklíbl se major a odhalil všechny zuby.

„Ne, pane,“ vyhrkl jedinou správnou odpověď.

V nitru mu probublávala úzkost, ale jestli Bojovník něčím opovrhoval, tak slabostí.

„Udržíme vlajku ještě pár hodin vztyčenou, co vy na to, četaři?“

„Samozřejmě, pane, jen bych si s vámi chtěl o něčem promluvit...“

„Dost mluvení, povíme si to později. Teď jdu ještě zkontrolovat službu u ohně.“

Major se otočil na podpatku a vydal se dlouhými kroky ke stanu. Světlo se pohupovalo a on se proklínal. Bojovník sice naháněl hrůzu, ale rozhodně v něj choval důvěru. Proč mu to prostě neřekl, když měl příležitost? Trvalo by to pár vteřin a bylo by hotovo.

Posvítíl si na hodinky.

Ještě půl hodiny.

Brzy začne svítat a on si bude moct před budíčkem ještě hodinu pospat.

Sundal si helmu, posadil se na ni a opřel se o borovici. Oči ho pálily a na vteřinu je zavřel. Poslouchal déšť, který bubnoval do plachty, a nechal myšlenky plout. Vtom znovu zaslechl ten šepot.

Zadržel dech. Zíral do noci.

Tentokrát žádné světlo.

Vysoukal se na nohy a zapátral pohledem po sotva viditelné štěrkové cestě. Všude byly stíny, ale mezi stromy se opravdu něco pohnulo.

Opatrně rozepnul zip kapsy u kalhot a nahmatl rukojeť nože, jen pro jistotu. Ale vytáhnout ho by trvalo dlouho. Místo toho vzal pušku a držel ji oběma rukama před sebou. Připravený na boj zblízka.

Pak se ozvala rána a něco ho strhlo na zem. Obličej měl zabořený do mokrého mechu, lapal po dechu a snažil se křičet. Ale nevydal ani hlásku.

Házel sebou a snažil se vyprostit, ale někdo na něm seděl a držel ho železným stiskem. Myšlenky se mu splašily. Tíha na zádech ho tlačila hlouběji do mechu a zachvátila ho panika. Musí jich být víc. Někdo vedle něj hekal a dýchal, ale hlasy neslyšel. Nakonec se mu podařilo otočit obličej a pohlédl do vytrěštěných očí.

Sobota
16. července 2022

1

Hedvig dopila poslední kapku minerálky. Už druhá dnešní láhev a to bylo teprve devět.

Okna do ulice Kungsholmsgatan byla dokořán, aby se udělal průvan a zahnal letní vedro, které už se dožadovalo pozornosti. Ani dnes to nevypadalo, že by se opraváři klimatizace chystali dorazit.

Hedvig zamířila k tiskárně pro záznam ze včerejšího výsledku. Téměř liduprázdné chodby Národního operativního oddělení ve Stockholmu nepůsobily nijak zvláštně. Stejně pusto bývalo o sobotách v tuhle část roku na všech policejních stanicích po celém Švédsku.

Potom v dálce na chodbě zaslechla hlas Janneho Berga, a přestože jeho slova zanikala v hučení větráků, poznala, že zní poněkud rozčileně. Vzápětí se zjevil a mával štosem papírů. To byl pro všechny, kdo byli ve službě, signál k tomu, aby se shromáždili v zasedačce.

Uvnitř byl hluk a dusno. Zápachu kocoviny si nešlo nevšimnout. Hedvig přejela pohledem po šesti kolezích v místnosti. Pár z nich mělo za sebou dlouhou noc.

Ignovala ceduli se zákazem otvírání oken v této konkrétní místnosti a zachytila Janneho pohled.

„Nejenže je přes třicet stupňů, navíc tady smrdí chlast,“ prohodila při otvírání okna.

„To ten tvůj citlivý čich,“ uchechtl se a kývl na dva mladé, nedávno přijaté operativce se zarudlýma očima.

„Možná je to moje superschopnost, každopádně nemám zájem dýchat vaše alkoholové výpary. A už vůbec ne tady.“

S tím čichem to byla pravda. Vždycky ho měla citlivý a samozřejmě ho využívala při práci. Nic, co vydávalo pach, jí neuniklo. Jenže když byl smrad moc silný, dělalo se jí v lepším případě zle. Když byl opravdu odporný, pozvracela se.

„Zpátky do reality,“ řekl Janne a vrásky od smíchu v mžiku vystřídal výraz smutného psa, jak tomu Hedvig říkala.

To ty jsi s tím začal, pomyslela si, posadila se a zakroužila rameny, aby uvolnila nahromaděné napětí. Ozvalo se lupnutí, ale už při třetím kroužku ztuhlost polevila.

Janne si odkašlal:

„Došlo ke střelbě na policistu.“

„Je mrtvý?“ zeptal se někdo.

„Ano, mrtvý.“

Bez ohledu na to, kde předtím vyšetřovatelé v duchu bloumali a čím zrovna zaměstnávali ruce, ve vteřině byli všichni naprosto bdělí.

„Panebože, tady ve Stockholmu?“ zeptala se Hedvig a cítila, jak se jí sevřel hrudník.

Že po sobě jdou gangy, byla jedna věc, ale policisté přece neumírají. Ve Švédsku ne.

„V Karlstadu. Ve svém letním domě,“ odpověděl Janne.

„Takže důvodem vraždy nebyla jeho příslušnost k policii?“ chtěla se Hedvig ujistit a uvědomila si, že žádné policisty z Värmlandu naštěstí nezná.

„Zatím je kolem toho jen spousta otazníků. Ale karlstadská policie nás prosí o pomoc, už od zimy dělají na tom vlčím případu. Takže teď potřebují posily mimo jiné od nás.“

„Co se stalo?“ zeptal se Olle a zívł, až se Hedvig zdálo, že se mu liho-
vé výpary z pusy přímo valí.

„Ještě toho moc nevědí. Jen že k tomu došlo někdy v noci, tělo našli teprve před pár hodinami,“ řekl Janne.

„Takže tělo je pořád v tom domě?“ zeptala se Hedvig.

Janne přikývl.

To byl samozřejmě nejlepší možný začátek vyšetřování vraždy, pokud tělo zůstalo na místě, kde bylo nalezeno, a okolí bylo víceméně nedotčené. Tak si mohl člověk vytvořit vlastní představu, co se kolem oběti dělo v momentě vraždy. Pozdější příjezd na místo činu s sebou přinášel nutnost číst spoustu dokumentů a neustálý pocit, že je člověk o krok pozadu.

„Jmenuje se Robert Sundström, narozen 1977. A ano, vyrozuměl jsem, že je pořád tam.“

Hedvig si v hlavě promítla kalendář na následující dny. Určitě by tam mohla zajet. Večere s dcerami nebyla zatím víc než plán v její mysli. Schůzka s Erikem, aby se dohodli, co s domem na venkově, se klidně může přesunout na jindy. Termín u kadeřnice může coby stálá zákaznice zrušit i takhle narychlo, i když už by tam vážně potřebovala. Zastřižení konečků počká, ale šediny v hnědých kudrnách by chtěly nabarvit. A většina věcí, na kterých teď pracovala, nijak zvlášť nehoří, a to, co nepočká, si prostě vezme na starost jiný vyšetřovatel.

„Předpokládám, že ještě nikoho nezadrželi, když to teď máme na stole my?“ pronesl Samir blízkovýchodním přízvukem, zatímco si psal poznámky.

Hedvig se v duchu podivila nad tím, co podle něj padlo tak důležitého, že si to musí zapisovat. Třeba „zastřelený policista“? Zatím přece nezněl žádný zásadní detail, který by bylo nutné si poznamenat.

„Soudím, že by nám řekli, kdyby už někoho zadrželi,“ odpověděl Janne.

Hedvig si nevybavovala, že by v Karlstadu byla víc než jednou v životě, na výletě v deváté třídě, když jeli autobusem ze Skåne na exkurzi do sídla Mårbacka, rodiště spisovatelky Selmy Lagerlöf. Zvláštní, vždyť ona za ta léta navštívila ve Švédsku už kdeco.

Do Karlstadu to bylo nějakých tři sta kilometrů. Jestli ji nezdrží práce na silnici, mohla by stihnout zaskočit si domů na Rörstrandsgatan sbalit tašku a pořád by tam dorazila chvíli po obědě.

„Samire a Olle, chci, abyste tam vyrazili co nejdřív,“ řekl Janne s pohledem upřeným na dva kolegy, kteří měli podle Hedvig největší kocovinu ze všech přítomných.

Olle se zhluboka nadechl a Samir pomalu přikývl a prohrábl si uhlově černé vlasy, jako by chtěl dát najevo, že to chápe jako příležitost ukázat, co umí.

„Během příštího týdne pošlu ještě někoho, jestli budou potřeba další posily. A nezapomeňte, o těch vlčích ani muk. Je to problematické téma a týká se tam všech možných lidí. Takže bez ohledu na to, co si o tom myslíte, držte klapačku,“ dodal Janne.

Hedvig na něj zírala a zatínala čelisti. Rty měla pevně stisknuté a v puse jí vyschlo. Nebylo jasné, jestli ji tam neposlal úmyslně, nebo na ni prostě zapomněl. A pokud existovala možnost, že vražda souvisí s tím, že ten muž byl policista, nemělo by snad NOO poskytnout zkušenější posily?

Zůstala sedět u stolu a sledovala, jak Samir, Olle a ostatní odcházejí.

Když s Jannem osaměla, odkašlala si:

„Nezapomněl jsi na mě?“

„Ne, totiž, no, říkal jsem si, že by ti mladší, co jsou tady v našem odboru noví, měli dostat příležitost ukázat, co umí. A kromě toho možná není úplně rozumné, vždyť víš... posílat tebe, když tě čeká soud.“

„To jsou kecy, víš stejně dobře jako já, že to odloží.“

„Jeden nikdy neví. A popravdě by nevypadalo moc dobře, kdybychom tam z NOO poslali vyšetřovatelku, která možná sama bude odsouzená, co myslíš? Neměla bys koneckonců už někdy brzo k výsledku?“

„No jo, asi jo,“ povzdechla si Hedvig a pomyslela si, že v tomhle případě je to tvrzení proti tvrzení.

A bylo by divné, kdyby justice nepřistoupila na její verzi. Důvěryhodnost zkušené policistky by měla mít větší váhu než tvrzení zdrogovaného muže, který týral svoji přítelkyni.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Janne. „Že má zlomený nos i žebra? Tys přece ani nebyla ve službě, ne?“

„Vždyť by tu ženskou umlátíl. Co jsem měla dělat? Taký bys zakročil, kdybys tam byl,“ řekla Hedvig, přestože si byla naprosto jistá, že on by to neudělal.

Zavolat policii? Ano. Zasáhnout? Ne. Přesně kvůli takovým rezignovaným policistům bylo procento objasněných případů tak nízké. Když člověk nic neudělá, nemůže nic pokazit.

„Možná bych nezakročil tak násilně,“ opáčil Janne s mlasknutím.

„Já bych se každopádně zachovala úplně stejně, kdyby se taková situace opakovala,“ odsekla Hedvig a pomyslela si, že kdyby ten zfetovaný debil udělal, co mu nařídila, vyvázli by z toho oba s čistou kůží. Ale když odmítal spolupracovat a pak na ni ještě plívl, nezbylo jí nic jiného než ho umravnit. Nelitovala ničeho.

„O tom nepochybuju, ale otázka je, jestli ta zranění vznikla před tím, než jsi ho umravnila, nebo po tom.“

Podívala se na něj.

„Co na tom záleží, že na mě podal oznámení, to ze mě přece nedělá horší vyšetřovatelku,“ řekla a vytáhla z kabelky krabičku snusu.

Vložila si pod horní ret dva pytlíčky. Jazykem je postrčila na správné místo.

„Jde mi o to, že to nevypadá dobře,“ zopakoval Janne.

„Takže ti připadá správné, že když se v době dovolených ozvou z regionu a chtějí od NOO pomoc s vyšetřováním vraždy svého kolegy, dodáme jim dvě nezkušená ucha?“

„Nerozčiluj se, Hedvig. Karlstadu pomůže i celý region Bergslagen, nebudeme to jen my. A kromě toho potřebujeme, aby náš odbor vypouštěl nové talenty a nenechal se táhnout jen šedesátníky se sklony k násilí a překračování hranic.“

„Díky za ten přiléhavý popis,“ odfrkla ironicky. „Ale mně je teprve padesát osm. Každopádně jim můžu coby zkušená vyšetřovatelka poskytnout přesně takovou pomoc, jakou potřebují,“ pokračovala umíněně a pomyslela si, že jestli Janne ještě jednou řekne odbor, začne ječet.

Už si nevzpomínala, jestli k přejmenování odboru na jednotku došlo při druhé nebo třetí reorganizaci, ale rozhodně to bylo před víc než deseti lety.

„Karlstad má vlastní zkušené vyšetřovatele,“ zamumlal Janne a odsunul židli.

„O tom nepochybuju. Ale já můžu být užitečná,“ řekla a uvědomila si, že tohle je typicky chlapecká prűpovídka. Zároveň však věděla, že Janne ji vždycky považoval za záruku toho, že si jeho jednotka povede dobře, proto dodala:

„Můžu našim dvěma adeptům pomáhat jako poradkyně, jestli chceš. Protože to budou potřebovat.“

Vstala a se zavíráním okna si dala načas, čímž mu poskytla příležitost promyslet si její návrh.

„Mimochodem, nejsi ty taky z venkova?“ zeptal se.

„Vyrosla jsem na vesnici na východě Skåne, jestli to myslíš takhle. Takže jo, venkovskou mentalitu znám,“ řekla a pomyslela si, že trochu přehánění, z Degebergy se totiž odstěhovala už před desítkami let.

„Čím to, že vůbec nemáš přízvuk?“ řekl a zase mlaskl.

„Toho jsem se zbavila už dávno,“ odpověděla. „Ale měl by sis zdokonalit geografické znalosti, Janne. Karlstad není zrovna venkov. Znamená to, že můžu jet?“

Podíval se na ni.

„Dobře, jeď. Vyhodnot, jestli tam máme poslat víc lidí.“

Odevzdaně potřásl hlavou.

Hedvig už byla u skříňky s klíčky, popadla ty od nejnovějšího volva, demonstrativně jimi zacinkala směrem k Jannemu a rychlými kroky vyrazila ke své pracovně. Zapnula záznamník, sbalila počítač, zbraň, obušek a vestu.

„Právě jsme si koupili jízdenky na vlak, nevěděli jsme, že jedeš s náma,“ ozval se Samir mezi dveřmi.

„Taky že nejedu.“

„Ale Janne říkal...?“

„Jedu autem.“

„Aha... Tak to my bysme možná jeli s tebou, co? Vlakem to docela trvá.“

„Ne, jeďte vlakem, když už je to zaplacené. Zahodit jízdenky pět minut po nákupu, to nestaví jednotku do dobrého světla. Prostě se sejdeme v Karlstadu,“ dodala Hedvig.

Jistěže ty dvě násosky pochopily, že ani jeden z nich auto řídit nemůže. Nejspíš použili alkoholtester. Ale vézt autem tři sta kilometrů dva nafoukané týpky s kocovinou vážně neměla v plánu.

„Aha... OK, tak se uvidíme za pár hodin,“ odpověděl Samir a nespokojeně stáhl rty, když ho Hedvig mýjela.

Garáž byla jediné místo v celé budově, kde se člověku nezačal okamžitě řinout pot ze všech pórů. Auto vonělo novotou a palubní deska se zaleskla, jak si Hedvig sedala. Někdo už stihl do přihrádky mezi sedadly dát dezinfekci na ruce a balíček respirátorů. Hedvig otevřela přihrádku u spolujezdce a všechno, co jí připomínalo pandemii, do ní nacpala. Mezi sedadly bylo místo jen na její kávu, snus a telefon.

O pět minut později zaparkovala před brankou na Rörstrandsgatan a schody vyběhla po dvou. Přestože to ticho a prázdno ve čtyřpokojovém bytě čekala, neubránila se pomyšlení, že tak to holt je, když člověk bydlí sám. Na to si nikdy nezvykne.

Opravdu nečekala, že to půjde tak rychle. Johanna se na jaře sestěhovala se svým klukem a Louise trvala na tom, že bude bydlet na koleji ve čtvrti Lappkärrsberget. Teď už každopádně nebylo nutné brát na nikoho ohledy, ale zároveň se jí nikdo nikdy nezeptal, kdy přijde domů.

Je přece vědecky dokázáno, že člověk je zvíře žijící ve smečce, a ona nebyla výjimkou. Ne že by chtěla za každou cenu s někým bydlet, jen by si přála vrátit čas do doby, kdy šel život ještě ovlivnit.

Měli si koupit tu plachetnici, o které Erik pořád mluvil, ale která stála hotové jmění. A místo neustálé dřiny na chatě v šérách měli jezdit na víkendy do Říma, Paříže a Barcelony. Takhle s odstupem by se našlo jen velmi málo věcí, které by nedokázala udělat pro to, aby rodina Liljových zůstala spolu a odolala všem pokušením.

S knedlíkem v krku mrkla na předpověď na příští týden. Stále stejné vedro a žádné srážky. Panebože, jak dlouho to potrvá? Už teď lidi šíleli a skupovali přenosné klimatizace a větráky. Ale kriminality ubylo. Aspoň něco.

Do tašky zamířilo sportovní oblečení, lněné košile a tenké kalhoty. Se stejnou samozřejmostí jako kartáček a pastu si sbalila i dva páry běžeckých bot. Jedny na asfalt a jedny do terénu. Jestli se tahle záležitost protáhne, zdraví kvůli tomu strádat nesmí, řekla si a přihodila ledvinku na láhev s pitím.

Na kuchyňské lince zavibroval telefon a Hedvig se podívala na displej. Bobo.

Asi poslední člověk, se kterým teď chtěla ztrácet čas, ale co když volal kvůli rodičům a týkalo se to něčeho, o čem by měla vědět.

Volání típla a poslala zprávu. Poprosila bratra, ať jí napíše, jestli je to důležité, jinak mu zavolá za hodinu z auta. Jestli si chce jako obvykle půjčit peníze, počká to.

Dobalila, zalila kytky a byla připravená vyrazit. Pro jistotu přibalila i láhev svého oblíbeného rumu, Ron Zacapa. Ne že by si musela každý večer dávat na posilněnou, ale když člověk procestoval Švédsko křížem krážem a bydlel ve všech možných hotelech, věděl, že večery je občas potřeba zpříjemnit si něčím jiným než drahým alkoholem na baru.

Jakmile najela na dálnici E18, přidala rychlost a nastavila tempomat. Odznak měla po ruce, ale jaká byla v takový den pravděpodobnost silničních kontrol? Policejní sbor by zkrátka měl mít jiné priority.

Když v rádiu zazněla znělka zpráv, zvýšila hlasitost: „Ráno byl v Karlstadu nalezen mrtvý muž. Policie má podezření, že šlo o cizí zavinění.“

Zatím se policii dařilo držet v tajnosti, že ten mrtvý je policista, ale je jen otázka času, než se to provalí.